

Soc una merda d'oprimit. No hi ha pitjor esclau que el que ho és sense saber-ho. Passejo molt per l'oprimida Barcelona i a vegades m'oblido de la dominació a la qual Espanya la sotmet. Sobretot quan fa bon temps. Soc un oprimint descuidat, maquina i irreflexiu.

Em repeteixo a mi mateix la denúncia alliberadora de **Guardiola**. Si no fos per aquests valents, jo no seria conscient de com de doblegats estem. És més, si no vigilo em passejo content per la ciutat com si no estiguéssim subjugats. Com un **Espartac** gilipolles.

Per no oblidar-me de la submissió amb què l'Estat espanyol ens esclavitzava, tinc alguns mecanismes

Al contraatac

Xavier Sardà

Espanya, Rússia i urnes

mnemotècnics: em canvio l'anell de mà, poso *post-its* a la pantalla de l'ordinador o em poso dues avellanes a la butxaca. Tot per no perdre consciència que som un poble encadenat.

Els comuns i ERC

La qüestió ara és saber qui és més independentista. Existeix una lògica sobirana-exhibicionista. Els passa molt als comuns. L'altre dia, a Sant Andreu de Palomar de Barcelona (el meu barri d'infància), **David Companyon**, de Catalunya Sí Que Es Pot, va proclamar que volia votar sí i que «l'Estat espanyol és un Estat demofòbic, un Estat construït sobre una presó de pobles, un Estat que oprimeix les nacions que el constitueixen».

Parlant de la prohibició del referèndum, el comú **Companyon** va sentenciar: «Tant a la Rússia de 1917 com a l'Espanya del 2017 l'única via que els queda a ells és la força, i per això s'acostuma a recórrer a invocar la llei i l'ordre».

Els comuns s'aclimaten a Esquerra, la nova hegemonia. Enorme i memorable sacrifici per alliberar una Catalunya sotmesa com si estiguéssim a la Rússia de 1917. Vaja, que **Rabell** i **Coscuïela** són traïdors per dir-los als *juntspelsí* al Parlament que prenen el pèl a la gent. Són uns menxevics botiflers. **Domènech** i **Rufián**, en canvi, units per l'afany d'alliberar Catalunya. Sort que el tema de les urnes és pur teatre i ja les tenen.

Mireu si van sobrats de senti-

ments llibertadors, que el PDECat i Esquerra passen de la CUP. L'estan menyspreant i apartant de la intel·ligència del procés. Diuen que en l'acte del Teatre Nacional els cupaires s'asseuren entre el públic i no a l'escenari, en senyal de protesta. De tant estirar el carro, a la CUP la deixen a les cavaleries. I és que hi ha tant ànim emancipador i tant comú independentista, que a la foto no hi caben tots.

Ja ho he dit, els febles de caràcter hem d'evitar caure en la indolència. Catalunya és un país perseguit i nosaltres som els jueus postmoderns. Poca broma, que això va de debò, i compte amb el Crist, que és de fang i es pot trencar. Si perdem el sentit de l'humor ens quedarem sense res. ≡

«Vaig arribar del desert i l'esplai em va obrir al món»

RICARD FADRIQUE

«Vaig néixer al desert, a la part lliure del Sàhara Occidental, en una família nòmada, amb els pares i els avis paternals». Així comença el seu relat de vida Mahmuda Mohamed, una noia de 22 anys que ha compartit llar i vida, els últims anys, amb una família de Sant Joan Despí. És la mateixa que la va acollir quan va venir per primer cop a Catalunya, amb vuit anys, gràcies al programa *Vacances en pau*, el seu primer viatge fora de les assedegades terres que la van veure néixer.

— ¿Com era la seva vida al desert?

—Teníem un petit ramat de cabres, anàvem a la recerca d'aigua i menjar. A vegades, a les cases de l'ONU que trobàvem agafàvem cartró que mullàvem amb aigua per alimentar-les. Al cap de poc temps de néixer la me-

va germana, que ara té 16 anys, vam anar a viure als campaments de refugiats a prop de Tindouf, per poder estudiar. El meu pare va trobar feina a l'exèrcit sahrauí, i vam saber del programa *Vacances en pau*.

— Va venir quatre estius seguits, i després amb un altre programa a estudiar ESO. Si no, ¿què hauria fet al desert?

—Als camps de refugiats pots estudiar tota la secundària. Després, o et quedes i et cases, o surts a Algèria o a Cuba per estudiar més. Són països que tenen conveni amb el Sàhara. Amb Líbia, per la guerra, ja no.

— ¿Vostè va venir a estudiar amb 15 anys?

—Sí, vaig venir quan em tocava fer segon curs, però em van fer una prova i em van po-

Mahmuda Mohamed

'Vacances en pau', el programa d'acollida de menors sahrauís, la va dur a Barcelona per primer cop. Tenia 8 anys

PER Carme Escalles

sar a quart. I després em vaig treure el grau d'auxiliar d'infermeria.

— ¿Com havia pogut avançar tant?

—En els campaments de refugiats hi ha caravanes que són biblioteques i jo passava per les cinc que tenia a prop i agafava llibres. També feia classes de castellà.

— ¿Per què va elegir estudiar infermeria?

—Vaig pensar en una feina que pogués fer aquí i al meu país. I ara vull estudiar Educació Social, en la integració social he trobat el meu món, el meu espai d'ajuda, m'ajuda a mi i jo puc ajudar. Ara sé que l'educació és una ajuda molt important per conèixer valors, i que tan important és curar ferides com curar prejudicis. I en això hi ha tingut molt a veure la meua experiència als esplais, primer com a nena i després com a monitora.

— ¿Què li ha donat el món de l'esplai?

—Quan vaig arribar, amb 8 anys, no vaig ser gaire conscient del que era. Els meus pares d'aquí em van portar al Mowgli de Cornellà perquè també hi anaven altres nens sahrauís. Jo m'ho prenien com si fos l'escola, una cosa lúdica. Però quan vaig venir fa set anys, quan sabia poc castellà i gens de català, em va ajudar molt anar al Casal Nus de Sant Joan Despí. L'esplai ha sigut l'eina que m'ha donat la integració. A més d'aprendre allà català, el contacte amb la gent em va ajudar moltíssim, perquè era molt tímida. Fins i tot he sigut protagonista en una pel·lícula del projecte 7è art (www.7eart.esplaielnu.org). I amb Fundesplai em vaig treure el carnet de monitora, i ara puc ajudar altres nens com a voluntària i treballant en esplais, com estic fent aquests dies.

— Entre la seva vida al desert i la d'aquí, ¿no se sent dividida emocionalment?

—Vaig arribar del desert i venir a un esplai em va obrir al món. Jo sabia molt poc d'aquesta cultura, i quan dic que em va ajudar a integrar-me no vull dir oblidar el Sàhara, sinó entendre i conviure amb els valors d'aquesta cultura. Al Sàhara tots ho saben tot de tots, aquí hi ha més privacitat, i això m'agrada molt. El respecte i la solidaritat, que allà també hi són, aquí es veuen més, m'agradaria portar al meu país valors que he après aquí.

— ¿Què més hi ha entre els seus desitjos?

—Trobar feina de mediatra en un hospital, per exemple, i poder portar la meua germana aquí per tractar-li l'epilèpsia. ≡